

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 98.659 van 4 september 2001
in de zaak A. 90.727/XIV-4108.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9050 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 4 april 2001 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 27 oktober 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 19 april 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd
H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 8 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald
wordt op 6 juni 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van XXX nationaliteit, is samen met haar drie minderjarige kinderen, XXX, XXX en XXX, België binnengekomen op 3 september 1999 en is houdster van een XXX nationaal paspoort dat geldig is van 9 november 1998 tot 9 november 2008. Zij heeft zich op 17 september 1999 vluchteling verklaard. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt verzoekster gebruik van het XXX, met behulp van een tolk.

1.2. Op 27 oktober 1999 nam de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2000 luidt als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 13 januari 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de XXX taal machtig is.

Betrokkene, XXX staatsburger van Roma-origine, verklaarde op het Commissariaat-generaal problemen te hebben gehad omwille van haar origine. Acht jaar geleden zou betrokkene in Duitsland een eerste maal asiel gevraagd hebben. Op 25 of 26 augustus 1997 zou betrokkene samen met haar schoonbroer R. Z. op straat lastiggevallen zijn. Onbekenden zouden hen beledigd hebben, zouden een steen naar hen gegooid hebben en zouden betrokkene een schop in de buik gegeven hebben. Betrokkenes oudste zoon T. Z., die toevallig wat verder stond, zou zijn moeder horen schreeuwen hebben en zou de stadspolitie (niet ver van betrokkenes huis zou het politiebureau zijn) gevraagd hebben zijn moeder te helpen. Drie agenten zouden ter plaatse gegaan zijn, versterking gevraagd hebben en zouden met de aanvallers gediscuteerd hebben. Op het moment dat betrokkenes zoon, op vraag van de stadspolitie, zijn identiteitskaart wilde halen, zou één van de aanvallers hem naar de keel gevlogen zijn. De stadspolitie zou hem verdedigd hebben waarop de aanvallers zouden vertrokken zijn. Betrokkene zou gevraagd hebben waarom dit zomaar mogelijk was waarop iemand van de stadspolitie zou geantwoord hebben dat het leden van de gerechtelijke politie waren en dat hij zijn job niet wou verliezen. Dezelfde avond zou betrokkene alles aan haar echtgenoot Z. T. verteld hebben. Ze zou pijn gekregen hebben in haar buik op de plaats waar ze zou

gestampt zijn (en voordien reeds geopereerd was). Ze zou naar de spoedopname gegaan zijn maar het zou niet nodig geweest zijn er te blijven. De volgende dag zou ze naar de stadspolitie gegaan zijn. Ze zou alles verteld hebben en zou de politieagent aangewezen hebben die zou gezegd hebben dat het om personen van de gerechtelijke politie ging. Ze zou er een document (het document dat betrokkene voorlegde ter staving van haar asielaanvraag) gekregen hebben en ze zouden gezegd hebben dat ze door de gerechtelijke politie zou opgeroepen worden. Zes weken later zou betrokkene per post een convocatie van de gerechtelijke politie ontvangen hebben maar betrokkene zou hier uit angst niet op in zijn gegaan. Nadien zou de gerechtelijke politie haar geregeld thuis lastiggevallen hebben. Ze zouden op de deur gestampt hebben en enkele keren binnen gekomen zijn, waar ze betrokkene, haar echtgenoot en kinderen zouden geslagen hebben. Betrokkene zou hierom enkele keren naar de stadspolitie gegaan zijn die haar de raad zou gegeven hebben zich te verstoppen, wat betrokkene zou gedaan hebben. Volgens betrokkene zou haar echtgenoot omwille van deze feiten in januari 1999 met de kinderen vertrokken zijn naar België waar hij op 4 februari 1999 asiel aanvraag. Hij kwam echter niet opdagen op de dag van zijn interview op het Commissariaat-generaal waarop het Commissariaat-generaal op 13 april 1999 de negatieve beslissing tot weigering van verblijf door de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 februari 1999 genomen, bevestigde. Betrokkene zou haar echtgenoot echter niet bij deze reis naar België vergezeld hebben daar ze in die periode (als gevolg van de stamp in haar buik zou de wonde op de plaats van de operatie opengegaan zijn) voor twee weken in het ziekenhuis zou gelegen hebben. Na de terugkeer van betrokkene echtgenoot zou betrokkene op 26 augustus 1999 met het vliegtuig haar land verlaten hebben richting België. Ze zou dezelfde dag aangekomen zijn en vroeg op 17 september 1999 asiel aan. Betrokkene kinderen zouden de volgende dag door betrokkene echtgenoot met de wagen gebracht zijn. Betrokkene echtgenoot zou echter teruggekeerd zijn naar S. om er eerst een lening af te lossen. Betrokkene is in het bezit van haar internationaal paspoort, een verklaring van de stadspolitie te K. en een brief van mevrouw K. gericht aan betrokkene.

Vooreerst kan gesteld worden dat betrokkene verklaring op het Commissariaat-generaal zwaarwichtig tegenstrijdig is met haar verklaring op Dienst Vreemdelingenzaken. Zo stelde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat ze samen met haar schoonbroer aangevallen is. Haar schoonbroer zou hieraan schrammen op armen en benen overgehouden hebben. Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde ze echter dat ze samen met haar zoon aangevallen is en repte ze over haar schoonbroer met geen woord.

Verder stelde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat de gerechtelijke politie haar zoon wilde aanvallen maar dat hij verdedigd werd door de stadspolitie en niet gewond was. Op de vraag of er nog andere gebeurtenissen hebben plaatsgevonden waarom betrokkene haar land verlaten heeft, stelde ze enkel dat ook de kinderen hieronder lijden. Op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde betrokkene echter dat haar zoon T. drie maal mishandeld is. Bovendien is betrokkene verklaring op het Commissariaat-generaal tegenstrijdig met de verklaring die haar echtgenoot op 14 oktober 1999 aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken. Naast andere gebeurtenissen vermeldde betrokkene echtgenoot dat ze geslagen werden door gemaskerde politieagenten. Volgens betrokkene waren de daders in burger; over het dragen van maskers repte betrokkene echter met geen woord.

Bijkomend kan worden opgemerkt dat het niet ingaan door betrokkene echtgenoot op de uitnodiging tot verhoor door het Commissariaat-generaal en diens vrijwillige vertrek naar XXX, de ernst van de situatie (die volgens betrokkene voor beide ongeveer dezelfde is) ondermijnt. Verder stelde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar man nu in XXX is gebleven daar zijn vader stervende is, op het Commissariaat-generaal zou het afbetalen van een lening de oorzaak zijn.

Betrokkene legt ter staving van haar asielaanvraag een document voor dat ze volgens haar verklaringen op het Commissariaat-generaal van de stadspolitie zou gekregen hebben. Uit dit document blijkt dat betrokkene aangifte door de stadspolitie doorgegeven is aan de districtspolitie te K.. Betrokkene zou door hen verder geïnformeerd worden. Hier dient bovendien opgemerkt te worden dat betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat ze een document gekregen heeft waaruit blijkt dat haar klacht niet kon behandeld worden. Het tweede document dat betrokkene voorlegde, betreft een brief van Mevrouw K. (een sociaal assistente in K. die zich vrijwillig zou bezig houden met problemen van zigeuners), aan betrokkene. Dit document geeft enkel

een weergave van betrokkene's verklaring aan Mevrouw K. en kan dan ook niets aan de bovenvermelde vaststellingen wijzigen.

Bijgevolg kan in hoofde van betrokkene geen vermoeden van vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 27 oktober 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota met opmerkingen opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van de exceptie zich slechts zou voordoen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor de schorsing vervuld zijn;

3. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende, wat de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde betreft, dat verzoekster het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar berokkent, als volgt omschrijft :

"Gelet op de uitvoering van het bevel tot het verlaten van het grondgebied, dat volgt op de bestreden akte, met als gevolg dat verzoekster en haar kinderen terug naar XXX zouden worden teruggestuurd, dient er voor haar leven of vrijheid te worden gevreesd.

Daar verzoekster van Rom-origine is. Dat zij en haar familie wegens hun origine in XXX tal van problemen hierdoor ondervonden.

Dat er moet gewezen worden op de ernstige en bedreigende situatie voor de Roma-bevolking in XXX. (cfr. stuk 2).

Dat een terugleiding van verzoekster en haar kinderen naar XXX zonder twijfel een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweeg brengt.";

3.2. Overwegende dat luidens artikel 8, 5° van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State, de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement de eiser een moeilijk te herstellen nadeel kan berokkenen; dat deze bepaling zo dient te worden opgevat dat de verzoekende partij zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat; dat het de Raad van State immers mogelijk moet zijn met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is, en het voor de tegenpartijen mogelijk moet zijn, om zich tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen; dat de verzoekende partij derhalve gegevens dient aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel; dat de verzoekende partij dus in haar inleidend verzoekschrift tot schorsing, duidelijk en concreet dient aan te geven welk moeilijk te herstellen ernstig nadeel zij ondergaat of dreigt te ondergaan; dat vage en algemene beweringen of al te summiere uiteenzettingen niet kunnen leiden tot het nadeel; dat de verzoekende partij stelt dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst dient te vrezen voor haar leven of vrijheid; dat verzoekster omwille van haar Roma-origine een aantal problemen zou hebben ondervonden; dat het niet volstaat te verwijzen naar de onveilige toestand in het land van herkomst of naar algemene rapporten, zonder die te betrekken op hun eigen situatie; dat de verzoekende partij het moeilijk te herstellen ernstig nadeel van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing niet met concrete gegevens aantoont;

3. Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier september tweeduizendeen, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
 K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.